Nr 3. Warszawa, dnia 24 stycznia 1949 r.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU

10. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 20 stycznia 1949 r. w sprawie zmiany niektórych postanowień przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych

W przepisach rachunkowo kasowych dla władz i urzędów państwowych, stanowiących załącznik do zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 marca 1935 r. (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 9, poz. 178) wraz z późniejszymi zmianami — wprowadza się w porozumieniu z Biurem Kontroli przy Radzie Państwa następujące zmiany:

1. W § 21:

a) ustępowi 5 nadaje się brzmienie:

„Każdy dowód, stanowiący podstawę asygnowania, winien być sprawdzony pod względem merytorycznym, formalnym i cyfrowym, przy czym do zakresu czynności organu rachunkowego należy sprawdzanie tylko pod względem formalnym i cyfrowym.

Sprawdzanie dowodów pod względem formalnym i cyfrowym polega na zbadaniu:

a) czy poszczególne dowody odpowiadają postanowieniom niniejszego paragrafu,
b) czy dowody są kompletne,
c) czy dowody są zupełne, t.zn. czy zawierają wszystkie dane konieczne dla zobrazowania czynności, na udowodnienie których mają służyć ,jak np.: czy na dowodach, obejmujących należności za wykonaną pracę lub dostarczone przedmioty, jest potwierdzenie wykonania tej pracy i jej przyjęcia bądź też potwierdzenie odbioru przedmiotów i zapisania ich do księgi inwentarzowej lub materiałowej z powołaniem się na dotyczące pozycje ksiąg,
d) czy prawidłowo i zgodnie z obowiązującymi przepisami i taryfami obliczono kwoty pieniężne poszczególne i ogólne.

Dokonanie sprawdzenia winno być stwierdzone przez zamieszczenie na dowodzie odpowiednich klauzul następującej treści:

„Sprawdzono pod względem merytorycznym (data i podpis)."

„Sprawdzono pod względem formalnym i cyfrowym (daty i podpisy pracowników sprawdzających oraz kierownika organu rachunkowego)". Przez zamieszczenie swego podpisu kierownik organu rachunkowego stwierdza, że powyższe klauzule zostały podpisane przez uprawnionych pracowników. „Zatwierdzono na sumę zł . . . . (słownie złotych . . . . .) Asygnować z sum . . . . cz . . . . . dz . . . . rozdz. . . . . § . . . poz. . . . . i potrącić . . . . . (data i podpis kierownika władzy (urzędu), względnie osoby przez niego upoważnionej)". Na listach płatniczych powinna być zamieszczona ponadto klauzula o następującej treści:

„Stwierdzam zgodność listy płatniczej ze stanem faktycznym personelu i z danymi zawartymi w aktach osobowych poszczególnych pracowników (data i podpis kierownika wydziału (działu) personalnego bądź upoważnionego przez niego pracownika)".

b) dodaje się dwa nowe ustępy 6 i 7 o następującym brzmieniu:

„6. Na dowodach stanowiących podstawę asygnowania należy przy wystawianiu asygnaty (czeku) zamieszczać za pomocą stempla adnotację „opłacono asygnatą (czekiem) Nr . . . . z dnia . . . . .". Adnotację tę należy zamieścić w takim miejscu dowodu, by nie mogła być usunięta.

„7. Gdy podstawę asygnowania stanowi większa ilość rachunków, władza asygnująca może sporządzić wykaz tychże.

Klauzulę sprawdzenia należy zamieszczać tylko na wykazie, adnotację jednak, o której mowa w ust. 6, należy zamieścić na każdym rachunku".

2. W § 24 ustęp 4 dodaje się na końcu nowe zdanie o treści następującej: „Adnotację tę należy zamieścić w takim miejscu dowodu, by nie mogła być usunięta".

3. § 33 otrzymuje brzmienie:

„1. Władze asygnujące, mają otwarte kredyty budżetowe w izbie skarbowej (Centralnej Księgowości), mogą zlecać dokonanie wypłaty z tych kredytów każdej kasie urzędu skarbowego, znajdującej się poza siedzibą danej władzy, a w okręgu jej działania. W tym przypadku władza asygnująca przesyła izbie skarbowej (Centralnej Księgowości), w której ma otwarty kredyt ,asygnatę z poleceniem dokonania wypłaty za pośrednictwem wskazanej kasy urzędu skarbowego. W treści takiej asygnaty należy pisać: „Izba Skarbowa (Centralna Księgowość Min. Skarbu) w . . . . . . upoważni Kasę Urzędu Skarbowego w . . . . do wypłacenia . . . . . ." itd. Talon asygnaty ze wskazaniem w nim tylko nazwy kasy, która ma dokonać wypłaty, władza asygnująca doręcza odbiorcy względnie przesyła mu listem poleconym, czyniąc w tym ostatnim przypadku stosowną adnotację w grzbiecie asygnaty w miejscu przeznaczonym na pokwitowanie z odbioru talonu.

2. Jeżeli asygnata z upoważnieniem zawiera potrącenie, treść jej powinna opiewać: „Izba Skarbowa (Centralna Księgowość Min. Skarbu) . . . . upoważni Kasę Urzędu Skarbowego w . . . . do zapisania na rozchód kwoty . . . . . . potrącenia i zapisania na przychód kwoty . . . . oraz wypłacenia pozostałej kwoty . . . .". itd.

3. Jeżeli zachodzi potrzeba, aby kasa upoważniona dokonała nie wypłaty, lecz przelewu na jakikolwiek prowadzony w tej kasie rachunek, wtedy treść asygnaty winna opiewać: „Izba Skarbowa (Centralna Księgowość Min. Skarbu) w . . . . upoważni Kasę Urzędu Skarbowego . . . . , do przelania według załączonej deklaracji kwoty na rachunek . . . . ". Nadto w nagłówku takiej asygnaty zamieścić należy napis: „na przelew". W tym przypadku władza przesyła asygnatę właściwemu organowi skarbowemu wraz z nieodciętym talonem.

4. Załachowanie potrąceń z asygnaty z upoważnieniem następuje w kasie upoważnionej przy realizowaniu asygnaty.

5. W razie potrzeby wycofania niezrealizowanej asygnaty władza asygnująca odnosi się bezpośrednio do kasy urzędu skarbowego, która miała dokonać wypłaty (przelewu), ta zaś odsyła asygnatę izbie skarbowej (Centralnej Księgowości) upoważniającej. Izba Skarbowa (Centralna Księgowość), która dała upoważnienie do wypłaty, po otrzymaniu z powrotem niezrealizowanej asygnaty, zapisuje ją do odpowiedniej przedziałki ogólnej księgi kredytów i rozchodów budżetowych, zwiększa o tę sumę pozostałość kredytu, po czym zwraca asygnatę władzy asygnującej dla dokonania tych samych czynności".

4. W § 36 skreśla się ustępy 7 i 8.

Minister Skarbu
K. Dąbrowski

(Znak Min. Sk. D. III. 12718/7/48).

---

11. Okólnik z dnia 5 stycznia 1949 r. o zmianę okólnika z dnia 6 grudnia 1948 r. w sprawie pozwoleń przywozu i wywozu, związanych z obrotem towarowym z zagranicą.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wprowadza w okólniku z dn. 6 grudnia 1948 r. w sprawie pozwoleń przywozu i wywozu, związanych z obrotem towarowym z zagranicą (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 99, poz. 459) następujące zmiany i uzupełnienia:

1) Wykaz instytucji uprawnionych do wystawiania zaświadczeń celnych przywozowych i wywozowych uzupełnia się dwiema centralami handlowymi.

28. „Metalexport" Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione.

29. „Minex" Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione.

2) ustęp 5 części III otrzymuje brzmienie:

„Instytucje uprawnione do wystawiania zaświadczeń celnych będą przedkładać urzędom celnym oryginał zaświadczenia wraz z trzema kopiami (Nr Nr I, II i III)".

Z uwagi na potrzebny czasokres do zawiadomienia central handlowych o powyższym, urzędy celne mogą przez pewien jeszcze okres przyjmować nadal po dwie kopie zaświadczeń celnych.

3) Wprowadza się możność dokonywania przez urzędy celne odpraw celnych na podstawie zobowiązań instytucji uprawnionych do wystawiania zaświadczeń, że właściwe zaświadczenie celne zostanie złożone w terminie późniejszym.

Zaświadczenia te otrzymują nazwę „zastępcze zaświadczenie celne".

Zobowiązania według załączonego wzoru będą składane przez instytucje uprawnione w trzech egzemplarzach (oryginał i dwie kopie). Oryginał zobowiązania dołącza urząd celny do dokumentu odprawy celnej zaś obie kopie zobowiązania (zastępczego zaświadczenia celnego) przesyła urząd celny do Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Wydział Reglamentacji, po odnotowaniu na odwrocie zobowiązania daty przyjęcia zobowiązania, daty odprawy towarów, numeru zgłoszenia oraz odciśnięciu urzędowej pieczęci.

Złożone przez instytucję zobowiązanie powinno wymieniać: nazwę i ilość towaru oraz kraj przywozu względnie wywozu. Inne dane jak „wartość" i „dla kogo" mogą być podane o ile są znane w chwili składania zobowiązania.

Zobowiązania (zastępcze zaświadczenia celne) będą w zasadzie składane przez instytucje uprawnione do wystawiania zaświadczeń celnych w przypadkach dopuszczonych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu. Urząd Celny jest zwolniony od obowiązku kontrolowania, czy instytucje stosują zobowiązania w dopuszczonych przypadkach oraz jest zwolniony od monitowania instytucji w przypadku niedotrzymania terminu dostarczenia zaświadczenia celnego na pokrycie zobowiązania. Kontrolę nad dotrzymaniem obu warunków przez centrale (instytucje) będzie sprawowało Ministerstwo Przemysłu i Handlu.

Instytucja (centrala), wystawiając właściwe zaświadczenie celne powinna w warunkach specjalnych zaznaczyć, że zaświadczenie to służy na pokrycie zastępczego zaświadczenia z dnia : : : : : : : : do zgłoszenia Nr . . . .

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu uchyla zarządzenia z dnia 19 kwietnia 1948 r. N. D. IV. 2683/2/48, z dnia 4 maja 1948 r. N. D. IV. 2952/2/48 i z dnia 25 czerwca 1948 r. N. D. IV. 4116/2/48, którymi zostały upoważnione urzędy celne w Gdyni, Gdańsku, Szczecinie—Port, Szczecinie—Gumieńce, Świnoujściu, Warszawie, Terespolu, Zebrzydowicach, Katowicach, Gliwicach, Mieroszowie, Międzylesiu, Głuchołazach i Przemyślu do dokonywania odpraw celnych za pisemnymi zobowiązaniami firm „Polimex", „Varimex" i central państwowych do przedłożenia pozwoleń przywozu względnie wywozu po odrawie celnej. Złożone zobowiązania mogą być pokrywane przez uprawnione instytucje zaświadczeniami celnymi.

O ilości odpraw celnych dokonanych za zobowiązaniami, a niepokrytych do dnia otrzymania niniejszego zarządzenia pozwoleniami względnie zaświadczeniami celnymi, urzędy celne powinny sprawozdać Ministerstwu Przemysłu i Handlu, Wydział Reglamentacji.

Dyrektor Departamentu
Z. Czyżewski

(Znak Min. Sk. D. IV. 24/2/49).

---

12. Okólnik z dnia 14 stycznia 1949r.

w sprawie zarachowywania 3% wpływów podatku gruntowego, przeznaczonych na specjalne premie.

Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę izb i urzędów skarbowych, że 3% wpływy z podatku gruntowego oraz wydatki na specjalne premie, o których mowa w art. 9 ustawy z dnia 3 czerwca 1947 r. o nadzorze nad wymiarem i poborem podatku gruntowego w brzmieniu dekretu z dnia 14 kwietnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 143), zostały objęte preliminarzem budżetowym na rok 1949.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1. Wpłacane od dnia 1 stycznia 1949 r. do urzędów skarbowych sumy z tytułu 3% podatku gruntowego podlegają zarachowaniu na tytuł budżetowy, przewidziany dla podatku gruntowego (Część 11a § 74 preliminarza budżetowego), jednak w sprawozdaniach (zestawieniach) należy wykazywać je odrębnie od pozostałych sum podatku gruntowego. W sprawozdaniu paskowym (żółtym) należy wpływy te wykazywać pod poz. 15;

2. Figurujące na rachunkach bieżących urzędów i izb skarbowych pozostałości z tytułu wpływów, osiągniętych przed 1 stycznia 1949 r., należy w dniu otrzymania niniejszego zarządzenia przelać na dochód części 26 dz. 1 § 27 budżetu i odnośne subkonta rachunków bieżących zlikwidować;

3. Dysponowanie kredytami, przewidzianymi w budżecie na specjalne premie, związane z poborem podatku gruntowego, będzie się odbywać na zasadach ogólnych, z zachowaniem przepisów szczególnych co do przyznawania premii w porozumieniu z władzami skarbowymi.

za Dyrektora Departamentu
M. Zakrzewski

(Znak Min. Skarbu D. III. 12997/7/48).

---

13. Okólnik z dnia 17 stycznia 1949 r.

w sprawie pieczęci urzędowych urzędów likwidacyjnych.

Na skutek przeprowadzonej reorganizacji urzędów likwidacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 57, poz. 454 z 1948 r.) okręgowe i rejonowę urzędu likwidacyjne winny zaopatrzyć się w pieczęcie urzędowe z napisami odpowiadającymi obecnym nazwom tych urzędów.

W związku z powyższym przy zaopatrywaniu się w pieczęcie urzędowe, urzędy likwidacyjne stosować się winny do podanych poniżej zasad:

1) Okręgowe urzędy likwidacyjne jako władza II-ej instancji używają pieczęci do tuszu o średnicy 39 mm — rejonowe urzędy likwidacyjne jako władze I-ej instancji pieczęci o średnicy 36 mm;

2) Do laku okręgowe i rejonowe urzędy likwidacyjne używają pieczęci o średnicy 30 mm;

3) Do legitymacji, dokumentów pocztowych, asygnat, czeków oraz na dokumentach, na których ze względu na szczupłość miejsca nie mogą być używane pieczęcie normalnego wymiaru, okręgowe i rejonowe urzędy likwidacyjne używają pieczęci do tuszu o średnicy 20 mm;

4) Każda pieczęć urzędowa oprócz odpowiedniej nazwy urzędu winna w otoku zawierać numer rozpoznawczy;

5) Zamówienia na pieczęcie urzędowe okręgowe urzędy likwidacyjne kierują do Mennicy Państwowej bezpośrednio bez obowiązku uzyskiwania zgody Ministerstwa Skarbu — rejonowe urzędy likwidacyjne za pośrednictwem okręgowych urzędów likwidacyjnych;

6) Dla celów kontrolnych prowadzona być winna ewidencja pieczęci urzędowych wg wzoru ustalonego zarządzeniem z dnia 6 listopada 1945 r. Nr D. I. 51116/1/45. (Druk Min. Sk. Nr katalogowy 305).

W prowadzonej ewidencji należy obok numeru kolejnego pieczęci, wymieniać również numer fabryczny pieczęci, oznaczonej przez Mennicę Państwową;

7) Za odpowiednie przechowywanie i używanie pieczęci urzędowych odpowiedzialność ponosi osoba, której pieczęć została powierzona;

8) W przypadku zagubienia lub kradzieży pieczęci jednostki organizacyjne sporządzają protokół z podaniem daty i okoliczności zagubienia lub kradzieży numeru pieczęci, oraz powiadamiają swą władzę przełożoną, ta zaś Ministerstwo Skarbu.

Niezależnie od tego, o fakcie kradzieży lub zaginięciu pieczęci urzędowej należy bezzwłocznie powiadomoć właści-

wego prokuratora sądu okręgowego miejscowe władze bezpieczeństwa publicznego oraz Mennicę Państwową.

9) W przypadkach określonych w p. 8, okręgowe urzędy likwidacyjne przeprowadzają dochodzenie.

Jeżeli w wyniku dochodzenia stwierdzona zostanie wina pracownika, któremu pieczęć urzędowa została powierzona, niezależnie od odpowiedzialności służbowej Państwu przysługuje roszczenie w stosunku do tego pracownika z tytułu kosztów związanych z unieważnieniem utraconej i sporządzeniem nowej pieczęci urzędowej.

10) Wnioski o unieważnienie pieczęci urzędowej z powodu jej utraty, okręgowe urzędy likwidacyjne kierują wraz z wynikiem dochodzeń do Ministerstwa Skarbu.

11) Pieczęcie, które z powodu zniszczenia, uszkodzenia, zwinięcia urzędu lub też z innych powodów nie mogą być nadal używane, winny być bezzwłocznie przekazane Mennicy Państwowej za pośrednictwem Ministerstwa Skarbu.

Wycofane pieczęcię urzędowe przekazuje się przy wykazach (wzór Nr 1), sporządzanych w dwóch egzemplarzach.

12) Do dnia 1.IV. 1949 r. okręgowe i rejonowe urzędy likwidacyjne winny zaopatrzyć się w pieczęcie urzędowe według wymiarów podanych w niniejszym zarządzeniu.

13) Pieczęcie do tuszu i laku dla rejonowych urzędów likwidacyjnych zostały już zamówione w Mennicy Państwowej bezpośrednio przez Ministerstwo Skarbu.

14) Po otrzymaniu nowych pieczęci, okręgowe urzędy likwidacyjne wycofają z użycia pieczęcie nie odpowiadające wymogom niniejszego zarządzenia i prześlą je Mennicy Państwowej z zachowaniem postanowień p. 11 ust. 2 zarządzenia.

O wykonaniu niniejszego zarządzenia okręgowe urzędy likwidacyjne doniosą Ministerstwu Skarbu w terminie do dnia 15.IV. 1949 r.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 23/4/49).

Załącznik do Nr D. I. 23/4/49 — Wzór Nr 1

WYKAZ

pieczęci urzędowych wycofanych z użycia ....
(nazwa jednostki org nizac.)
przekazanych Mennicy Państwowej w Warszawie.

L. p.	Jednostka org. niz. używająca pieczęci	Charakterystyka i wymiary pieczęci	Odcisk pieczęci	Uwagi
1	Rejonowy Urząd Likwidacyjny w	pieczęć metalowa do tuszu 36 mm. Nr fabryczny		
2	Okręgowy Urząd Likwidacyjny w	pieczęć metalowa do laku 30 mm. Nr fabryczny		
3				
itd				

14. Okólnik z dnia 17 stycznia 1949 r. w sprawie planu inwestycyjnego na rok 1949, oraz trybu finansowania inwestycji.

Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania przez władze i urzędy oraz instytucje podległe lub nadzorowane przez Ministerstwo uchwały Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1948 r., stanowiące załącznik do niniejszego okólnika.

Dyrektor Departamentu
H. Birencwajg

(Znak Min. Sk. D. I. 500/2/49).

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW z dn. 11 grudnia 1948 r.
o planie inwestycyjnym na rok 1949

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1.

1. Ustala się ogólną wartość inwestycji objętych planem inwestycyjnym na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 1949 r. w łącznej sumie 308.909.768.000 złotych z podziałem na inwestorów według załącznika „plan wykonawczy — część ogólna".
2. W ramach kwoty wymienionej w ust. 1 tworzy się rezerwę na klęski żywiołowe w kwocie zł 150.000.000 oraz ogólną rezerwę planu w kwocie 1.000.000.000 złotych.

§ 2.

Wydatki inwestycyjne objęte planem zostaną pokryte:
a) ze środków bezzwrotnych na sumę 266.995.891.000 złotych;
b) ze środków zwrotnych na sumę 23.181.064.000 złotych;
c) z nielimitowanych środków własnych inwestorów na sumę 18.732.813.000 złotych.

§ 3.

W ramach kwoty wymienionej w § 1 ust. 1 ustala się ogólną wartość inwestycji związków samorządu terytorialnego na łączną sumę zł 22.000.764.000 w tym:
a) ze środków bezzwrotnych 10.747.962.000 zł;
b) ze środków zwrotnych 3.346.385.000 zł;
c) z nielimitowanych środków własnych 7.906.417.000 zł.

§ 4.

1. Ustala się ogólną sumę na pokrycie dostaw inwestycyjnych z zagranicy w wysokości zł 43.858..278.000[1]) z podziałem na części planu według załącznika „plan wykonawczy — część ogólna".
2. Środki wymienione w ust. 1 nie wykorzystane przez poszczególnych inwestorów winny być użyte na wyrównanie środków innych inwestorów na cele importu. Prezes Centralnego Urzędu Planowania może jednak wyjątkowo na wniosek właściwego Ministra w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przypadkach gospodarczo uzasadnionych zezwolić na zużycie tych środków na pokrycie inwestycji krajowych.

§ 5.

1. Ogólna wartość inwestycji wymieniona w § 1 zwiększona zostanie o dostawy inwestycyjne z demobilu, U.N.R.R.A., reparacji rewindykacji, oraz z kredytów Eksport-Import Bank, jakie nadejdą w okresie od 1.I. do 31.XII. 1949 r.
2. Sposób i tryb zarachowania dostaw wymienionych w ust. 1 na plan inwestycyjny ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania.

§ 6.

Zwiększenie ogólnej kwoty planu inwestycyjnego poza zwiększeniem w trybie § 5 niniejszej uchwały może nastąpić:
a) w zakresie środków bezzwrotnych w trybie przewidzianym w ustawie skarbowej na rok 1949;
b) w zakresie środków limitowanych zwrotnych na podstawie uchwały Rady Ministrów podjętej w trybie przewidzianym w ustawie skarbowej na rok 1949 pod warunkiem nieprzekroczenia 20% ogólnej kwoty tych środków;
c) w zakresie nielimitowanych środków własnych inwestorów na podstawie decyzji Prezesa Centralnego Urzędu Planowania, powziętej z zachowaniem warunków przewidzianych w § 7 niniejszej uchwały.

§ 7.

Upoważnia się Prezesa Centralnego Urzędu Planowania do włączania do planu inwestycyjnego na okres od 1.I. do 31. XII. 1949 r. na wniosek właściwego Ministra z zachowaniem przepisów ustawy skarbowej na rok 1949;

---

[1]) Cyfra poprawiona na podstawie § 10 pkt 2 Uchwały Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1948 r.

a) w porozumieniu z Kancelarią Rady Państwa — inwestycji związków samorządu terytorialnego, instytucji i przedsiębiorstw samorządowych ze środków własnych lub ze środków Samorządowego Funduszu Wyrównawczego;

b) inwestycji central spółdzielczo-państwowych i spółdzielni ze środków własnych, po wysłuchaniu opinii Centralnego Związku Spółdzielczego;

c) w porozumieniu z Komisją Centralną Związków Zawodowych — inwestycji z premii załogi;

d) inwestycji ze środków Naczelnej Rady Odbudowy Warszawy;

e) inwestycji organizacji społecznych i zawodowych ze środków własnych;

f) inwestycji samorządu gospodarczego ze środków własnych;

g) inwestycji podjętych przez inwestorów z sum otrzymanych z tytułu odszkodowań wypłaconych przez Zakłady Ubezpieczeń oraz z tytułu odszkodowań za szkody górnicze;

h) inwestycji osób prywatnych ze środków własnych w przypadkach ustawowo przewidzianych;

i) inwestycji ze środków adjacentów (użytkowników danej inwestycji).

§ 8.

1. Przeniesienia między częściami planu inwestycyjnego dokonywane być mogą:
   a) w zakresie środków objętych budżetem Państwa w trybie przewidzianym w ustawie skarbowej na rok 1949;
   b) w zakresie środków limitowanych zwrotnych na podstawie uchwały Rady Ministrów w trybie przewidzianym w ustawie skarbowej na rok 1949.
2. Przepisy ust. 1 mają odpowiednie zastosowanie do rezerwy planu inwestycyjnego z tym, że środkami tej rezerwy dysponuje Prezes Centralnego Urzędu Planowania na wniosek właściwego Ministra.
3. Upoważnia się Prezesa Centralnego Urzędu Planowania do przenoszenia na wniosek właściwego Ministra kredytów między wszystkimi paragrafami w obrębie danej części planu inwestycyjnego z zachowaniem przepisów ustawy skarbowej na rok 1949.
4. Do przenoszenia kredytów w ramach sum przeznaczonych na pokrycie dostaw inwestycyjnych z importu (§ 4 ust. 1) stosuje się odpowiednio przepisy ustępu poprzedzającego z tym jednak, że po zakończeniu każdego kwartału Prezes Centralnego Urzędu Planowania złoży Radzie Ministrów wykaz przeniesionych kredytów do zatwierdzenia.
5. Przepis ust. 3 ma odpowiednie zastosowanie do zmian w obrębie poszczególnych paragrafów planu inwestycyjnego z tym, że Prezes Centralnego Urzędu Planowania może swoje uprawnienia w tym względzie przelać w określonym zakresie na właściwych Ministrów.

§ 9.

Uruchomienie środków objętych planem inwestycyjnym nastąpi w trybie ustalonym uchwałą Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1948 r. o trybie finansowania inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1949.

§ 10.

1. Upoważnia się Prezesa Centralnego Urzędu Planowania do opracowania inwestycyjnego planu wykonawczego, rzeczowego oraz regionalnego, zgodnie z liczbami załączonego do niniejszej uchwały planu wykonawczego.
2. Upoważnia się Prezesa Centralnego Urzędu Planowania do dostosowania w terminie do dnia 31 grudnia 1948 r. ogólnej sumy środków, na pokrycie dostaw inwestycyjnych z zagranicy, wymienionej w § 4 ust. 1 do liczb ostatecznych zgłoszeń opartych o kontrakty z dostawcami zagranicznymi.

§ 11.

Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Skarbu, właściwym Ministrom i Prezesowi Centralnego Urzędu Planowania.

Pozycja 14

UCHWAŁA RADY MINISTRÓW z dn. 11 grudnia 1948 r. w sprawie trybu finansowania inwestycji objętych Planem Inwestycyjnym na rok 1949

1. Inwestycje objęte P. P. I. finansowane są ze środków bezzwrotnych i zwrotnych, stanowiących środki limitowane oraz z nielimitowanych środków własnych inwestorów.
2. a) Ze środków bezzwrotnych finansowane są inwestycje administracji państwowej, przedsiębiorstw i instytucji państwowych, związków samorządowych, banków, przedsiębiorstw państwowo-spółdzielczych, spółek prawa prywatnego z udziałem kapitałowym Państwa objętych systemem finansowym, instytucji wykonujących ubezpieczenia społeczne i rzeczowe oraz instytucji i organizacji społecznych i zawodowych.
   b) Środki bezzwrotne wypłacane są na rachunek budżetu Państwa. Na rachunek budżetu wnoszone są wpłaty amortyzacyjne przedsiębiorstw i instytucji państwowych, państwowo-spółdzielczych i spółek prawa prywatnego, objętych systemem finansowym oraz odpowiednie wpłaty banków i instytucji wykonujących ubezpieczenia społeczne i rzeczowe.
   c) W odniesieniu do przedsiębiorstw objętych systemem finansowym wpłaty do budżetu i wypłaty z budżetu dokonywane są poprzez rachunki amortyzacji i inwestycji.
3. Ze środków zwrotnych finansowane są inwestycje przedsiębiorstw samorządowych, spółek prawa prywatnego z udziałem kapitałowym Państwa, lecz nieobjętych systemem finansowym, central spółdzielczo-państwowych, spółdzielczości oraz osób prywatnych (rzemiosło i drobne rolnictwo).
   Środki zwrotne pokrywane są z lokat Skarbu Państwa, pochodzących z nadwyżek budżetowych, lokat bankowych, operacji finansowych oraz z wpłat dokonywanych przez spółki prawa prywatnego i centrale spółdzielczo-państwowe.
4. Ze środków własnych nielimitowanych finansowane są włączone do planu inwestycje ze środków własnych samorządu, przedsiębiorstw samorządowych, spółdzielczości, instytucji i organizacji społecznych i zawodowych.
   Do środków własnych nielimitowanych zaliczane są również środki osób prywatnych, objęte państwowym planem inwestycyjnym.
   Inwestycje dokonywane wyłącznie ze środków własnych osób prywatnych nie wchodzą do państwowego planu inwestycyjnego, jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej.
   Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Planowania może ustalić wyjątki od zasad wymienionych w punktach 2, 3 i 4.
5. Wszelkie środki przeznaczone na realizację planu inwestycyjnego (bezzwrotne, zwrotne i własne nielimitowane) winny być lokowane w bankach, finansujących inwestycje i wydatkowane pod kontrolą banków, bez względu na to, czy inwestycja dokonywana jest przez wydzielone przedsiębiorstwa, czy sposobem gospodarczym czy też z dostawy. Inwestorzy dokonujący inwestycji wyłącznie z nielimitowanych środków własnych w wysokości nieprzekraczającej łącznie w danym roku 5 mil. zł mogą być zwolnieni z obowiązku wpłaty do banku środków przeznaczonych na inwestycje i upoważnieni do bezpośredniego dokonywania wydatków inwestycyjnych pod warunkiem przesyłania do banku odpisów rachunków w ustalonych terminach. Do zwalniania poszczególnych grup tej kategorii inwestorów od obowiązku dokonywania wpłat do banku, upoważniony jest Prezes C. U. P. w porozumieniu z zainteresowanym Ministrem.
6. Wypłata przez bank środków bezzwrotnych i zwrotnych następuje bez względu na stan wpłat, do jakich zobowiązani zostali inwestorzy dokonujący inwestycji. Wypłata przez bank nielimitowanych środków własnych następuje na rzecz poszczególnych inwestorów, wyłącznie w granicach wpłat dokonanych przez tych inwestorów.
7. Znosi się dotychczasową procedurę otwierania i uruchamiania kredytów inwestycyjnych. Otwarcie kredytów inwestycyjnych objętych P. P. I. na rok 1949 następuje jednorazowo drogą uchwały Rady Ministrów. Na podstawie tej uchwały Centralny Urząd Planowania prze-

kazuje Bankowi Gospodarstwa Krajowego (Bankowi Inwestycyjnemu) całość planu do wykonania. Bank Gospodarstwa Krajowego (Bank Inwestycyjny) finansuje inwestycje objęte P. P. I. bezpośrednio lub za pośrednictwem innych banków stosownie do ich ustawowego zakresu działania.

Urzędy i Izby Skarbowe zostają zwolnione od dotychczasowych funkcji związanych z rozprowadzeniem środków na wykonanie P. P. I. na rok 1949. Uruchomienie kredytów inwestycyjnych przez banki następuje po złożeniu w banku wniosków inwestycyjnych opatrzonych klauzulą wykonalności w trybie przewidzianym w § 19 Instrukcji Inwestycyjnej na rok 1949, wydanej przez Prezesa Centralnego Urzędu Planowania. W przypadkach szczególnych, gdy wnioski inwestycyjne nie były sporządzone winien być złożony do banku spis tytułów inwestycyjnych opatrzony klauzulą wykonalności.

Uruchomiony kredyt postawiony zostaje do dyspozycji bezpośredniego inwestora, wskazanego w inwestycyjnym planie wykonawczym.

8. Środki finansowe na wykonanie P. P. I. w I kwartale 1949 r. ustali Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem C. U. P. na podstawie ustawy o prowizorium budżetowym oraz projektu planu inwestycyjnego na r. 1949 uchwalonego przez Radę Ministrów.

Przydział środków finansowych na pozostałe kwartały ustalać będzie Minister Skarbu w porozumieniu z Prezesem C. U. P. na wniosek Banku Gospodarstwa Krajowego (Banku Inwestycyjnego) w ramach planu finansowego.

Przy opracowaniu wniosku Bank Gospodarstwa Krajowego (Bank Inwestycyjny) oprze się na zapotrzebowaniach złożonych przez inwestorów bezpośrednio w Banku Gospodarstwa Krajowego (Banku Inwestycyjnym) lub za pośrednictwem innych banków.

Zapotrzebowania inwestorów winny być ustalone na podstawie wytycznych, które ustali Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów na wniosek Prezesa C. U. P., zgłoszonych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

W ramach globalnego limitu kwartalnego, Bank Gospodarstwa Krajowego (Bank Inwestycyjny) nie jest skrępowany granicami ustalonego na dany kwartał zapotrzebowania dla poszczególnego inwestora bezpośredniego.

9. Do obowiązków Banku Gospodarstwa Krajowego (Banku Inwestycyjnego) należy opracowywanie:
   a) dekadowych zestawień statystycznych z finansowego wykonania P. P. I.
   b) miesięcznych i kwartalnych zestawień statystycznych i sprawozdań z technicznego i finansowego wykonania P. P. I.
   c) rocznych zestawień statystycznych, sprawozdań i analiz z technicznego i finansowego wykonania P. P. I.

10. Sprawa wysokości i źródeł pokrycia kosztów usług banków finansujących inwestycje oraz oprocentowania środków zwrotnych zostanie ustalona odrębną uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów na wniosek Ministra Skarbu zgłoszony w porozumieniu z Prezesem C. U. P. przed dniem 31 grudnia 1948 r.

11. Ministerstwa dostosują wydane uprzednio instrukcje i okólniki do postanowień niniejszej uchwały w terminie: Ministerstwo Skarbu do dnia 20 stycznia 1949 r., a pozostałe ministerstwa do 31 stycznia 1949 r.

15. Okólnik z dnia 17 stycznia 1949 r.

w sprawie otwarcia w instytucjach finansowych rachunków przychodowych dla urzędów skarbowych.

Nieposiadanie rachunków w instytucjach finansowych przez urzędy skarbowe, zwłaszcza przez urzędy o niepełnym zakresie funkcyj poborowo-płatniczych, powoduje częstokroć przewlekłości w zarachowaniu wpłat podatkowych, przelewanych z rachunków podatników (płatników) w instytucjach finansowych na rachunki urzędów skarbowych.

W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu upoważnia izby skarbowe do otwarcia podległym sobie urzędom skar-

Komunikat

Komunikat o unieważnieniu znaczka legitymacyjnego.

Objaśnienie znaków:

OrOs	—	dział	organizacyjny i osobowy
GB	—	„	gospodarczy i budżetowy resortu
KS	—	„	karny skarbowy
OSk	—	„	Ochrony Skarbowej
OK	—	„	obrotu pieniężnego i kredytu
B	—	„	budżetowy
K	—	„	finansów i podatków komunalnych
RK	—	„	rachunkowo-kasowy
C	—	„	ceł
ZPP	—	„	zobowiązań i postępowania podatkowego
POD	—	„	podatków: obrotowego i dochodowego
PW	—	„	podatku od wynagrodzeń
MOSk	—	„	podatku od nabycia praw majątkowych i opłaty skarbowej
P	—	„	innych podatków bezpośrednich
EA	—	„	egzekucji administracyjnej
A	—	„	akcyz
M	—	„	monopolów
U	—	„	ubezpieczeń
Sp	—	„	spółdzielczości
L	—	„	likwidacyjny
R	—	„	różnych
Z	—		zarządzenie
I	—		instrukcja
O	—		okólnik
Ob	—		obwieszczenie
Uch	—		uchwała
Rp	—		rozporządzenie
Reg	—		regulamin
Kom	—		komunikat

Poz.	T r e ś ć		Data	Znak	OrOs	GB	KS	OSk	OK	B	K	RK	C	ZPP	POD	PW	MOSk	P	EA	A	M	U	Sp	L	R
10	W sprawie zmiany niektórych postanowień przepisów rachunkowo-kasowych dla władz i urzędów państwowych.	Z	20 I. 1949 r.	D. III. 12718/7/48								X													
11	O zmianie okólnika z dnia 6 grudnia 1948 r. w sprawie pozwoleń przywozu i wywozu, związanych z obrotem towarowym z zagranicą.	O	5 I. 1949 r.	D. IV. 24/2/49									X												
12	W sprawie zarachowywania 3% wpływów podatku gruntowego, przeznaczonych na specjalne premie.	O	14 I. 1949 r.	D. III. 12997/7/48								X						X							
13	W sprawie pieczęci urzędowych urzędów likwidacyjnych.	O	17 I. 1949 r.	D. I. 23/4/49		X																			
14	W sprawie planu inwestycyjnego na rok 1949 oraz trybu finansowania inwestycji.	O	17 I. 1949 r.	D. I. 500/2/49		X																			X
15	W sprawie otwarcia w instytucjach finansowych rachunków przychodowych dla urzędów skarbowych.	O	17 I. 1949 r.	D. III. 318/7/49								X													

bowym (rewizyjnym) rachunków w tych instytucjach finansowych, w których podatnicy (płatnicy) urzędów posiadają swoje rachunki, nie wyłączając N. B. P.

Rachunki urzędów skarbowych powinny mieć charakter „przychodowy" z automatycznym codziennym przelewem pozostałości na rachunek czekowy urzędu skarbowego w P. K. O. Odnosi się to również do rachunków otwartych w N. B. P. urzędom skarbowym o niepełnym zakresie funkcyj poborowo-płatniczych z tą zmianą, że codzienny przelew automatyczny pozostałości na tych rachunkach ma być dokonywany na zasadach, ustalonych dla rachunków żyrowych urzędów skarbowych w N. B. P.

za Dyrektora Departamentu
M. Zakrzewski

(Znak Min. Sk. D. III. 318/7/49).

KOMUNIKAT
o unieważnieniu znaczka legitymacyjnego.

Unieważnia się znaczek legitymacyjny z napisem w otoku, „Ochrona Skarbowa Nr 105" zagubiony przez b. Komisarza Skarbowego w Okręgowym Inspektoracie Ochrony Skarbowej w Katowicach.

Cena zł 45

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Warunki prenumeraty i ogłoszeń.

Prenumeratę przyjmuje się na okresy od miesiąca, w którym nastąpiła wpłata, do końca 1949 r. Należność z tytułu prenumeraty wynosi: rocznie złotych 2.400; półrocznie zł 1.300; kwartalnie zł 700; miesięcznie zł 300.

Komplety lub poszczególne egzemplarze Dziennika Urzędowego z lat ubiegłych, oraz z okresu poprzedzającego wpłatę prenumeraty, mogą być zamawiane w miarę posiadanego zapasu po cenach sprzedażnych poszczególnych egzemplarzy, z wyjątkiem egzemplarzy za 1945 r., które są całkowicie wyczerpane.

Komplet za 1946 r. wg. cen jednostkowych wynosi zł 3.542
„ za 1947 r. „ „ „ „ „ 7.002
„ za 1948 r. „ „ „ „ „ 4.356

Wszelkie należności z tego tytułu należy wpłacać na konto czekowe administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w P. K. O. Nr I-4428, podając na odcinku dowodu wpłaty, w sposób czytelny; cel wpłaty, nazwę instytucji względnie nazwisko i imię wpłacającego, dokładny adres oraz okres czasu, którego wpłata dotyczy. Wysyłka zamawianych egzemplarzy dokonywana jest po otrzymaniu pełnej należności.

Od 1 stycznia 1949 r. wysyłka egzemplarzy Dziennika Urzędowego Min. Skarbu dokonywana jest listami poleconymi. Reklamacje w sprawie nieotrzymania poszczególnych numerów należy kierować bezpośrednio pod adresem administracji Dziennika Urzędowego Min. Skarbu w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, w terminie miesięcznym od daty wydania reklamowanego numeru. Wszelkie późniejsze reklamacje nie będą uwzględniane i ponowne wysłanie brakujących numerów nastąpić może po uprzednim wpłaceniu należności na powyższe konto czekowe w P. K. O., wg. ceny jednostkowej za poszczególne egzemplarze.

Należność za ogłoszenie o zagubieniu lub skradzeniu legitymacji urzędowej pobierana jest w kwocie ryczałtowej zł 600 — która obliczona jest wraz z należnością za numer dowodowy. Zgłoszenia należy przesyłać drogą służbową do Administracji Dziennika Urzędowego w Warszawie, ul. Wileńska 2/4, po uprzednim wpłaceniu należności w pełnej wysokości na powyższe konto czekowe w P. K. O.

Cena wszelkich innych ogłoszeń wynosi zł 90 — za jeden mm szerokości jednej szpalty.

Druk. PWPW. Warszawa, Sanguszki 1.